

Пролог

Далечни тонове. Музика...класическа. Силен звук разтърсва главата ми като изстрел на опрян в слепоочието пистолет... Мисъл. Откъде ли се взе? Апаратът...Алармата...Понеделник, сутрин, 7:30.

Всичко ми стана ясно в момента, когато отворих очи. Бледа светлина от изгряващото слънце на новия ден се опитваше да нахлуе през полузапердения прозорец на стаята. Чувствах се замаян, а главата ми пулсираше от звуците на мобилния апарат, така грубо изтръгнал ме от прегръдката на съня. Безмилостната машинка за пореден път ми бе напомнила за неизбежното задължение. Трябваше да се добера до офиса за поредния от многото (колко ли ще станат докато дойде краят на дните) дни които бях прекарал и щях да прекарам през живота си в безцелното и безпредметно губене на време наречено работа. Но няма как, работата носи пари, а парите в наши дни са Средството, с което човек си осигурява повечето от потребностите както според своята природа, така и според своите лични желания и стремления...Хм...Мисъл.

Няколко минути безуспешни опити за разсънване и се намерих в банята, миейки очи, зъби и т.н. цялата сутрешна процедура преди да се почувствам поне отчасти готов за предстоящия ден. Кухнята...Кафе, чай, нещо за закуска? Може би, но времето безмилостно ме притискаше. Кой знае как беше изминал повече от половин час и вече трябваше да се запътя към трамвайната спирка за ежедневната разходка с „влакчето на скуката“. Защо го наричам така ли? Много просто, 30 минутно пътуване всяка сутрин в претъпкан трамвай, гледката една и съща или поне на 90%, а с останалите 10% може да се разиграва „открий десетте разлики“ в пейзажа...Мисъл?

Групи строители вече се стичаха към околните строящи се бъдещи жилищни кооперации. Всеки блок е като зоологическа градина - апартаментите са клетки за различни екземпляри, събрани от „кол и въже“ из дебрите на цялата страна, всеки със собствените си изпъкващи особености, изградени благодарение на средата, в която е израсъл...Главата ми отново започна да се подува...Мисъл след мисъл...Кучетата от полусрутните къщи, покрай които минавах спомагаха за болката...Звън на релси...Опааа...Замалко...Огледалото на трамвая премина на сантиметри от главата ми. Защо не мина направо през нея? Но спасение няма...поне за сега. Времето лекува. Болката ще отшуми...или просто ще свикна с нея.

Имах сериозен проблем - мисълта. Не една, а многото прескачащи мисли, които се тълпяха и възпаляваха сивото вещество, плуващо в черепната ми кутия. Бяха като ято лешояди, тълпящи се да пируват с прясно откритата мърша. Трябваше да се фокусирам само върху една. Но коя точно мисъл?

Това произведение е лицензирано под [Криейтив Комънс договор](#).
(cc)2008 stonegodevil.com. Някои права запазени.